

MIXTAPE

En echte weemoed. Niet om hoe het vroeger was
maar om hoe het ook vroeger nooit is geweest.
De herinnering aan wat nooit heeft bestaan.
– Herman de Coninck, ‘Toekomst’

Nostalgia – it’s delicate, but potent. Teddy told me that in Greek
nostalgia literally means ‘the pain from an old wound’. It’s a twinge
in your heart far more powerful than memory alone.
– Don Draper in *Mad Men*

Playlist

MIXTAPE

A

1. Warm love - Van Morrison
2. I'm not in love - 10 cc
3. I saw the light - Todd Rundgren
4. You're a big girl now - Bob Dylan
5. Piece of my heart - Janis Joplin
6. Dreams - Fleetwood Mac

B

7. In my life - The Beatles
8. Heart of gold - Neil Young
9. Ooh la la - Faces
10. Hungry heart - Bruce Springsteen
11. You can't always get what you want
- The Rolling Stones
12. Big yellow taxi - Joni Mitchell

A-kant

Gloria werd wakker met het verpletterende gevoel dat haar leven saai en voorspelbaar was geworden. Zo waren wel meer ochtenden in haar leven, maar vandaag leek het gevoel urgenter dan anders. Ze moest iets doen om de eentonige alledaagsheid te overstijgen. Maar wat? Al maanden gebeurde er niet echt iets noemenswaardigs in haar leventje, de dagen scheurden zich van het jaar af als kalenderblaadjes met een grap zonder pointe. Alles ging dan wel snel, misschien te snel, maar het miste diepgang. Betekenis. Grootheid.

Anderhalf jaar lang probeerde ze krampachtig de breuk met Pelle te verwerken. Niet langer haar Pelle, maar die van een ander. Na een jarenlange vanzelfsprekende meervoudsvorm leefde ze nu weer in het enkelvoud, van 'wij' naar enkel 'zij'. Zes maanden geleden had ze een drink gegeven in haar stamcafé, omdat ze na een lang jaar vol liefdesverdriet haar rouwperiode wilde afsluiten. 365 dagen ongelukkig? De kalender zei: genoeg, stop er nu maar mee, met dat hartzeer, je hebt genoeg geleden. Alsof je je verdriet kunstmatig kunt doen stoppen, alsof je het kunt bevelen om weg te gaan. Rouw laat zich niet commanderen. Het komt en het gaat, en net als je denkt dat het verdwenen is, slaat het opnieuw onverbiddeijk toe. Tot het paradoxaal genoeg als een soort parasiet toch symbiotisch met je samenleeft, al is dat in de biologie onmogelijk. Maar er is wel meer onmogelijk, terwijl je het toch maar mooi voelt, alle natuurkundige wetten ten spijt.

De drink was in een wild feestje ontaard, van dansen op de

toog, ervan af vallen en verder dansen, tot dronken zoenen met een knappe onbekende. Hoe cliché dat ook mocht zijn, het was het laatste decennium van haar leven niet meer gebeurd en gaf Gloria toch voor even het gevoel dat ze in een filmscène was beland. Daar was het dan ook gewoon bij gebleven, want van iets meer, iets substantiëlers dan dat, had ze te veel schrik.

Sinds dat feestje speelde haar leven zich af in een soort van routineuze waas. Te weinig uitpattingen. Geen excessen die haar het gevoel gaven dat ze leefde. Niet dat ze per se ongelukkig was, ze had Rosie, haar collega Kat, papa en Ria, haar job en haar eigen huurappartement in Vilvoorde, vlak bij het productiehuis waar ze werkte. Maar ze was ook niet per se gelukkig. Er ontbrak iets. Wat meer rock-'n-roll in haar leven. Wat meer schwung. Of misschien voelde ze eerder een ander gemis, een hunkering naar iemand om haar leven weer mee te durven delen? Zodat haar 'ik' opnieuw een 'wij' kon worden.

Eerst uit haar bed raken, want ze leek nog altijd als verlamd in de tweepersoonsmatras te verzinken. Ze moest naar de hoofdstad om met Rosie naar de voddemarkt te gaan. Via de hal, die nog vol stond met onuitgepakte dozen, stommelde ze naar de keuken voor een koffie. First things first. Ze was nog niet zo lang geleden verhuisd en had zich nog altijd niet helemaal geïnstalleerd, maar het roze koffiezetapparaat van Moccamaster – dat ze gekregen had van papa omdat ze dat zelf niet kon betalen – was het eerste wat in de keuken stond te pronken. Dat ze koffie kocht van het huismerk van Aldi was voor de koffiesnobs van haar generatie zowat een doodzonde, maar dat kon haar niet schelen. Met haar grote mok met opschrift 'Hoe het ook zij, ik ben tegen' in de hand sjokte ze naar de badkamer. De mok zette ze neer naast de wastafel, om die daar te vergeten. Ze viste haar lievelingsjeans van de grond en hees zich in de oerdegelijke Levi's 501 die ze ooit in de kringwinkel op de kop had getikt. In haar slaapkamer trok ze een los wit T-shirt uit de kast en koos zorgvuldig een mooie halsketting uit die nog van

haar mama was geweest. Zonder haar haar te kammen en zonder make-up trok ze de deur achter zich dicht en haastte zich om haar trein te halen. In het station aangekomen zag ze die trein net voor haar neus weggrijden. Het zou de volgende worden, zoals het zo vaak de volgende werd in haar leven.

Ze spraken maandelijks af op de Vossenmarkt in de Marollen, Gloria en Rosie. Koffietje, rommelmarkt, wat slenteren nadien en lunchen in L'Aubette of Crème. De twee meisjes groeiden samen op, maar hun wegen scheidden bij het afstuderen van de middelbare school. Gloria trok naar de hoofdstad, Rosie week uit naar Gent en kwam niet meer terug. Maar ze waren er wel altijd voor elkaar, ondanks de afstand, die voor studentes op dat moment eindeloos en onoverbrugbaar leek. Eén donderdag per maand spraken ze af, ook al vonden ze dat veel te weinig. Gelukkig bleven ze online verbonden. Gloria had ooit eens al hun gesprekken uit hun studentenperiode gecopy-pastet, afgedrukt en gebundeld. Rosie vond het geweldig, maar zij stond gewoon wat meer in de realiteit dan haar vriendin. Gloria kon nog een polsbandje hebben van hun eerste festival twaalf jaar geleden, Rosie gooide zelfs verjaardagskaarten dezelfde week nog weg. Als ze die al kreeg, want bijna niemand stuurde nog kaarten, behalve haar familie. En Gloria dus. Brieven, postkaarten, polaroids, een dagboek – voor Gloria was het even vanzelfsprekend als haar iPhone. Ze hield van dingen die nog tijd van je vroegen. Aandacht. Een handeling die veel meer in zich droeg dan het uiteindelijke resultaat.

Rosie stond Gloria al even op te wachten aan het station, zoals gewoonlijk. Op weg naar de Marollen stopten ze in hun vaste koffiebar voor een takeaway. Matcha voor Rosie, zwarte koffie voor Gloria. Die snapte niet hoe je dat groene spul binnenkreeg en daar dan ook nog eens zoveel geld voor neertelde – al kostte een gewone koffie in die bar toch ook al een aardige duit.

‘Hier kom jij toch echt alleen maar voor de knappe, bebaarde barista?’ zei Rosie plagerig.

‘Je bedoelt voor de fairtradebonen, Rosie.’

‘Volgens mij heeft hij alleszins ook een dikke fairtradeboon voor jou.’

Ze giechelden als twee tienermeisjes. Gloria had wel vaker bekijs, al had ze dat het merendeel van de tijd niet door. Ze was dan ook een mooie vrouw. Nonchalant in hoe ze voor de dag kwam, daardoor altijd naturel en authentiek. Een gave huid (wat ze als puber met hardnekkige acne nooit had durven dromen), rechte neus, volle lippen. Tanden misschien een klein beetje gelig door haar koffieverslaving. Grote donkere ogen, lange wimpers. Met een klein hapje uit haar donkere, dikke, ongetemde wenkbrauwen, een zichtbare herinnering aan een kleine valpartij op de betonnen speelplaats van de lagere school. Ze bewoog zich lenig en licht door een ruimte als ze er iedereen kende, maar werd een beetje houterig en onhandig bij nieuwe mensen. Zelf vond ze dat vervelend, anderen vonden het schattig. Dat vond ze óók vervelend, want ze wilde op haar 28 niet meer schattig zijn. Ze was altijd mollig geweest, zacht, maar was het afgelopen jaar veel kilo's kwijt door de breuk en de spanning rond de verhuizing naar haar nieuwe appartement. Het leek of haar metabolisme zich had aangepast aan de nieuwe fase van haar leven.

Op de Vossenmarkt was het kalmer dan anders, wat fijn was. Ze struinden langs de kraampjes, gaven commentaar op wat er allemaal te koop lag, en bleven af en toe langer stilstaan als hun oog op iets viel. Gloria tuurde minutenlang naar een oud plastic cassettekoffertje. Knalgeel. Met een groene sluiting. Van alle kraampjes moest ze uitgerekend blijven staan bij het leegste, minst drukke. De verkoper zag er ook niet al te vrolijk uit.

‘Hoeveel vraag je daarvoor?’ zei ze, wijzend naar de doos.

‘Twintig euro’, bromde de man.

Een Vlaamse verkoper had ze hier nog niet veel meegemaakt.

‘Nee, dat geef ik er absoluut niet aan.’

Er waren grenzen aan haar nieuwsgierigheid. De man haalde

nonchalant zijn schouders op. Ze keek naar wat hij nog zoal verkocht. Stekkerdozen, ongeopende verpakkingen afwasmiddel, een verroeste pan, beduimelde boeken. Rommel, zoveel was duidelijk, hier zou ze geen schatten op zolder tegenkomen. Behalve dus een mysterieuze cassettekoffer.

‘Zitten er trouwens wel echt cassettes in?’

De man schudde met de doos, alsof het daardoor veroorzaakte geluid sluitend bewijs was.

‘Zeveneneenhalf euro en dat is mijn laatste bod. Geloof mij, niemand koopt nog cassettes in 2025.’

Hoe twijfelend Gloria kon zijn in het leven, zo gedecideerd was ze op een rommelmarkt. Het werkte altijd, zelfs haar belachelijke, niet-afgeronde boden. De man achter de kraam zuchtte en stak zijn handen wanhopig in de lucht.

‘Oké, oké, ik geef mij over. Maar deze cassettes zijn meer waard dan zeveneneenhalf euro. Beluister ze maar en oordeel zelf.’

Hij sprak op gewichtige toon. Gloria maakte een klein vreugdedansje, wat iets van een lach kon ontlokken bij de verkoper.

‘Je doet me denken aan mijn dochter’, zei de man toen Gloria de gele koffer in ontvangst nam.

Even leek het of hij het koffertje niet wilde lossen en ze daar bevroren in de tijd bleven staan. Wie was zijn dochter? Wat stond er op de cassettes? Wat zou ze ontdekken?

Ik wil me laten verrassen vandaag, had ze vanochtend aan het begin van hun tocht nog tegen Rosie gezegd. Dat zei ze wel vaker, maar vandaag was het dus menens.

‘Waarom moest je zo nodig ineens dat hele koffertje hebben? En waarom cassettes, dat is van voor onze tijd. Heb je zelfs een cassette-speler in huis om ze te kunnen afspelen? En spelen ze überhaupt nog muziek?’

Gloria incasseerde kalm Rosies spervuur van vragen.

‘Ja, Rosie, ’t is al goed, sfeerspons. Ik weet nog niet goed hoe of wat, maar ik wil het tijdperk van de cassette in ere herstellen.’